

PÝCHA ROZMARNOSTI - 1.časť

Pri práci som si všimla, že pokiaľ človek nepochopil, ktorá hlava pýchy ho ovládala, manipulovala a s ktorou v nejakej situácii konal, či to bola pýcha obete, vyvolenosti, neomylnosti, rozmarnosti, s ktorou voči druhej ľudskej bytosti konal, ale nepomenoval tú hlavu pýchy správne, tak tá pýcha mu potom bránila v tom, aby energiu odpustenia od druhej ľudskej bytosti mohol prijať.

Otázka : Prosím o vysvetlenie prečo sa tak deje?

Odpoveď : Lebo oni – tie pýchy sú na jednej strane veľmi podobné a skrývajú sa jedna za druhú - tá pýcha obete, vyvolenosti, neomylnosti aj pýcha rozmarnosti a preto ich je niekedy veľmi ťažké diferencovať, odhaliť, prehliadnuť a preto aj vyčistiť, lebo to ego medzi nimi ako keby manévrovalo. A keď si to predstavíš, že riešite hlavu pýchy obete a súbežne je za ňou skrytá hlava pýchy výnimočnosti, nadradenosti, neomylnosti, vyvolenosti, dôležitosti aj všemocnosti, tak ono to potom chodí vo viacerých kruhoch naraz a vytvára to klbko a niekedy je pre vás ťažké zachytiť ten správny koniec a začať to klbko rozmotávať, aby sa odhalila tá podstata. Pokiaľ tú pýchu nepomenujete správne, tak to ego odmieta prijať to odpustenie, lebo je tam stále šanca, že tá ľudská bytosť to neodhalí a teda nepochopí tú podstatu a preto ego tú energiu odpustenia neprijíma.

Prišiel ku mne BÍČ s veľmi dlhým a tenkým remeňom, ktorým sa švihá.

Pomyslela som si: „ Zase bič. Ja už nechcem bič. Nie !!! „

Okamžite, ako som túto myšlienku vytvorila, bič ma celú zamotal do remeňa a hodil ma na zem. Mne to zobralo moju silu a mala som pocit, že by som okamžite zaspala.

Proste ako ľudská bytosť nemám v sebe žiadnu silu vôbec na NIČ, môžem len spať.

Zároveň vnímam, že nejaká „iná sila“ je vo mne a táto energia ma drží pri vedomí.

Keď ma ten bič celú zamotal tým remeňom a hodil na zem, v tej chvíli som chcela spať, ale niečo ma drží pri vedomí, čo ma vrátilo spať. Neviem, čo je to za silu a neviem čo ma drží pri vedomí, len viem, že to nie je mojím pričinením, že bdiem. Nie je to moja zásluha.

Keď ma ten bič zamotal, tak ja ležím na zemi a veľmi chcem spať. Zaspala som.

Keď som sa prebrala, vôbec neviem ako sa vyslobodím zo zovretia toho biča, lebo sa nemôžem hýbať. Uvedomujem si, že mi niečo dalo vedomie, akoby sa niečo vo mne vymenilo a skutočnosť, že teraz už nespím a môžem hovoriť, je vďaka tomu, že tá iná sila vstúpila do mňa.

Ja vnímam, že tam ležím na zemi a spím. Nemám v sebe žiadnu silu, aby som čokoľvek urobila. Dokážem len spať. Neviem to zatiaľ iným spôsobom pomenovať, len mám to uvedomenie, že sú tu dve rozdielne roviny a viem, že tá sila, ktorá mi umožňuje, že hovorím, to nie som ja sama.

Zatiaľ neviem, čo mi je týmto ukázané.

Cítila som v sebe nesmiernu slabosť, keď ma bič zamotal a hodil na zem.

Potom prišlo niečo, čo mi vrátilo silu a umožnilo, že môžem hovoriť, ale neviem to zatiaľ lepšie identifikovať, ani pomenovať, ani uchopiť iným spôsobom.

Vnímam teraz tú inú rovinu a je to rovina biča, ktorá tvrdí, že ma už nepustí, aby som na to zabudla, že sa budem môcť niekedy slobodne pohybovať a že už navždy budem patriť tejto rovine.

Táto rovina biča mi povedala, že ona mi ponúkla tú možnosť, aby som ju ja sama mohla ovládať, že som si mohla zobrať tú drevenú rúčku a mohla som ja ovládať ten bič, ale keď som to odmietla, že to bola chyba a že ten bič si to teda spravil po svojom, lebo vraj on je mojou súčasťou.

Ja ho nemôžem odmietnuť.

Buď ho držím v rukách a on teda potom robí to, čo ja chcem, ale keď toho nie som schopná a nechcem ho držať v rukách, aby teda bol tou mojou súčasťou, tak sa musí na mňa namotať.

Čiže buď ho budem držať v rukách a vtedy ja určujem, čo on bude robiť, ale keď ja ho nechcem chytiť, on si to spraví po svojom, namotá sa na mňa, aby tou mojou súčasťou mohol byť.

Teraz mi tvrdí, ale neviem posúdiť, či ma klame alebo nie, že on má strach, že keby sa odmotal a dal by mi možnosť, aby som tú drevenú rúčku biča chytila do svojich rúk, tak ho budem chcieť zahodiť, pretože sa naňho hnevám.

Keďže on musí byť mojou súčasťou, tak ma už nikdy nepustí, aby zostal mojou súčasťou, aby som ho nemohla odhodiť.

Ja však neviem zatiaľ posúdiť, či ma ten bič klame, alebo nie.

Je to taká situácia, ako keď na teba niekto robí „psie oči“. Môže sa na teba pozeráť tými psími očami, ale pred tým ti roztrhal papuče, vankúš, alebo čokoľvek iné.

Čiže je to také zvláštne a niekde vo mne mám maličký pocit, že je to všetko falošné, že to nie je pravda, čo mi ten bič tvrdí, ale neviem mu to dokázať.

Tým, že mu to neviem dokázať, tak ho neviem presvedčiť, aby ma odmotal a je aj protivný, lebo mi nechce dovoliť, ani aby som sa postavila, trvá na tom, že musím ležať na zemi bez pohybu.

Zjavne, on vládne tejto situácií. Ten bič je pánom situácie, nie ja.

Ale ja nič nerobím, kašlem na to.

Mám pocit, že nič nerobím už niekoľko storočí. Proste tam len spím.

Akoby sa okolo mňa aj mihali nejaké obrazy, s nejakým dejom, ale je mi to úplne jedno, ide to nejako mimo mňa a ani neviem, či chcem vedieť aké sú to obrazy, lebo mi je to v podstate jedno.

To, čo naozaj chcem, je pokoj, od všetkého a od všetkých.

Som naozaj veľmi unavená a vôbec nechápem, načo som vlastne tu.

Mám pocit, že je to úplne zbytočné a všetko mi je úplne jedno.

Vôbec nič sa nezmenilo, všetko je rovnaké, ako keby sa len vymenili kulisy. Je to ako keď si človek oblečie iné šaty, ale tie šaty ho nezmenia, lebo pod nimi je stále ten istý a rovnaký človek.

Je falošnou ilúziou myslieť si, že keď si tie šaty prezlečie, tak je zrazu niekto iný.

Nie je !!! Je to ako keby si smrek myslel, že on je čerešňa.

Teraz ten smrek nechápe, že ako je to možné, čo sa stalo, prečo nemá na sebe čerešne.

Zrazu si začne myslieť, že mu tie čerešničky niekto ukradol a hnevá sa, veľmi sa hnevá na toho neznámeho páchatel'a, ktorý mal v sebe tú drzosť, že mu tie čerešne ukradol.

Toto je pre mňa aj pre ten smrek nesmierne vyčerpávajúce. Najradšej by zaspal tam, kde je.

Ja už neviem, čo som povedala, musím spať.

Vôbec neviem na čo som tu a čo tu vlastne hľadám?

Neviem aký je tohto všetkého zmysel a na čo sa vlastne pechoríme?

Prišla myšlienka ako keby mi niekto povedal:

„Ešte som sa nerozhodla, či vám dovoľm, aby ste to mohli pochopiť. Je to ako hádanka v rozprávke: Ak uhádneš moje meno, nechcem ťa, ale ak ho neuhádneš, vezmem si ťa, inými slovami povedané : ak uhádneš moje meno, tak ti to dovoľm pochopiť“.

Celý život je hra. Ved' ste sa chceli hrať. Pri hre sa najľahšie a najrýchlejšie učíte. Vtedy ani neviete, že sa učíte. Aj máte také slovné spojenie: „že škola hrou“ a presne toto je ono. Keď sa hráte, tak vôbec neviete, že sa učíte a vtedy sa toho naučíte najviac. Keď vás hra už nebaví a nudíte sa, tak sa prestanete hrať.

A čo vtedy urobíte? Potrebujete novú hru.

Potrebujete, aby tá hra bola zaujímavá a potrebujete ju ozvláštniť.

Je to rovnaký princíp na akom sa točia filmy a celý filmový priemysel tento princíp používa.

Myslíš si, že by ľudia chodili na filmy, keby sa tam nič nedialo? Určite nie. Potrebujete, aby ten film mal zápletku, aby mal rôzne dejové línie, aby tam boli prekvapenia a nečakané zvraty.

Čo myslíš, kto vám to všetko umožňuje, kto vám to v hre vášho života umožní? EGO.

Ego je ten, kto vám ten život okorení. Ego k tomu používa rôzne nástroje.

A chceš vedieť aké sú to? Je to jeden jediný nástroj, s ktorým toto všetko dosiahne, vieš aký? NEVIEM.

To ego tam je, lebo je vašou súčasťou a čo k tomu používa, aby toto všetko mohol vytvoriť? NEVIEM.

Tak teraz si ty vygumovaná. Áno to som.

Tak vidíš ako sa spolu pekne hráme.

Aby to všetko s tým človekom, ego mohlo urobiť, používa jeden jediný nástroj, s ktorým dokáže tú ľudskú bytosť akýmkoľvek spôsobom ovládať - BIČ. Ten bič je to EGO.

Buď človek to ego drží v svojich rukách a dokáže ho ovládať sám, ale ak to neurobí, tak to ego potom ovládne tú ľudskú bytosť.

Ovládne ju úplne dokonale pomocou jediného nástroja a tým je PÝCHA.

Pýcha má veľmi veľa šiat a prestrojení a ona si na seba vie obliecť čokoľvek, akýkoľvek šat. Tým, že pýcha vie byť skrytá, ale aj priznaná, dokáže ego prostredníctvom, pýchy ovládnuť tú ľudskú bytosť v každom okamihu jej života. V každej chvíli. A to je tá hra.

Pýcha za každým rohom vie pripraviť novú a novú pascu.

Čiže, ak nie je ľudská bytosť bdela, tak do tej pasce spadne.

Len, keď je ľudská bytosť bdela a plne prítomná v tej konkrétnej chvíli, to znamená, že ona je celým svojim vedomím súčasťou tej konkrétnej situácie, tak vie tú pascu odhaliť.

Keďže je to tak, že väčšinu svojho života ste tak veľmi unavení, že viac spíte, než bdiete, tak tie pasce nie len, že neodhalíte, ale ich vôbec nevidíte a stále do nich padáte.

Keď sa z jednej pasce konečne dostanete von, tak po pár krokoch spadnete do ďalšej pasce a vtedy ste svojím egom vo vašom živote doslova vláčení. Ego vás plne ovláda, lebo v tom energetickom vyjadrení vás do remeňa toho biča celého zamotalo.

Tým, že vás zamotalo, nemáte voľné ruky ani nohy a tak môžete konať len tak, ako vám to vaše ego dovoľí a rovnako môžete kráčať len tak, ako vám to umožní.

Práve preto vaše rozhodnutia v tom živote vôbec nie sú slobodné, ale sa rozhodujete a konáte v závislosti, alebo pod taktovkou vášho ega a hláv pýchy, ktoré vo vás narastli.

Naivne si myslíte, že sa rozhodujete a konáte slobodne v súlade so svojim slobodným rozhodnutím, ale tá časť z vás, ktorá je tá podstata vašej bytosti, je tým bičom zviazaná a položená na zemi, aby sa vôbec nemohla hýbať a do tohto procesu zasahovať.

Vaše fyzické telo a tú hmotu ovládne svojou energiou práve to vaše ego.

Vtedy tá ľudská bytosť nekoná z tej podstaty, ktorou je, ale koná z roviny svojho ega.

Aby ste prestali v svojom bytí ubližovať sami sebe a zároveň aj druhým, potrebujete sa vedome naučiť s týmto nástrojom, teda s tým bičom pracovať.

Pretože, ak ho držíte v svojich rukách, viete s ním pracovať, ovládate ho, môžete si prostredníctvom neho zabezpečiť svoju ochranu tak, aby ste nikomu inému neublížili a zároveň pri tom nezranili ani sami seba. Vtedy sa ego stane vašim pomocníkom a pomáha vás chrániť a chráni práve tú podstatu, ktorá je vo vašom vnútri, aby ste v svojom živote dokázali konať z tej podstaty.

Keď však v svojom strachu odmietnete prijať ten bič, čiže ego ako svoju súčasť a toto je tá rovina kedy zasahuje strach, tak ego zviaže tú vašu podstatu, ktorá potom nemá žiadnu silu konať.

Toto bol obraz, ktorým mi to bolo ukázané.

Ego vám v skutočnosti zoberie vašu vnútornú silu a práve preto neviete konať z tej podstaty seba samých. Strachu stačí, aby ste nevideli, že VY SAMI potrebujete chytiť ten bič do rúk, čiže prijať ho ako svoju súčasť, aby ste sa s ním naučili pracovať.